

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 ינואר 2010

ת"א 72289-04 ה.א. נ' מאגר ישראלי לביטוחי רכב (פול) ואח'

בפני כב' סגן הנשיא השופט אליהו קידר

תובעים

1. א.ה.

ע"י ב"כ עו"ד אריאל פרויליך ועו"ד ניסים פרחי

נגד

נתבעים

1. מאגר ישראלי לביטוחי רכב (פול)
2. אבנר אגוד בע"מ - חברה לבטוח

ע"י עו"ד ערד - ברטוב

פסק דין

1. לפני תביעה על פי חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים התשל"ה 1975. עניינה שתי תאונות דרכים בהן היה מעורב התובע יליד 12.11.73, וכתוצאה מהן נגרמו לו נזקי גוף כנטען בכתב התביעה.
2. בשתי התאונות רכב התובע על גבי קטנוע. בתאונה הראשונה מיום 29.1.03 רכב התובע על גבי קטנוע מ.ר. 7331424, ובתאונה השנייה מיום 23.12.04 רכב התובע על גבי קטנוע מ.ר. 3290257. שני הקטנועים היו מבוטחים בזמנים הרלבנטיים לתביעה זו על ידי הנתבעת.
3. על אף שהנתבעת אינה מכחישה את קיום הכיסוי הביטוחי, הנתבעת מכחישה את עצם קרות שתי התאונות וטוענת כי כלל לא התרחשו. על כן פסק דין זה יעסוק במחלוקות הבאות:
 - א. חבות הנתבעת לעניין התאונה הראשונה.
 - ב. חבות הנתבעת לעניין התאונה השנייה.
 - ג. הנכיות הרפואיות (כתוצאה מהתאונה הראשונה והשנייה).
 - ד. הנכות התפקודית.
 - ה. אומדן הנזק.

אירוע התאונה הראשונה:

4. באשר לאירוע התאונה הראשונה הוצגו בפניי עדויות מפורטות ולאור ניתוחם החלטתי לקבל את גרסת התובע ולקבוע כי אכן התרחשה תאונת הדרכים כפי שנטען על ידו והן מן

הטעם כי לא הוכחה טענת הנתבעת לפיה אירוע התאונה הראשונה היה מבויס. לעניין זה התחשבתי בעדויות הבאות:

א. התובע תיאר את נסיבות קרות התאונה בכתב התביעה בסעיפים 1-2 לכתב התביעה המתוקן. התובע חזר על גרסתו בעדותו בפני בית המשפט וציין כי נפל כתוצאה מכך שאופנועו פגע ברכבה של הנהגת המעורבת, גברת איריס להגני, לאחר שנסע במהירות בינונית. התובע ציין כי ניסה להגן על עצמו מהחבטה של האופנוע עם הפגוש של הרכב באמצעות ידיו ובעקבות התאונה נפל על צידו ועל ראשו (עמ' 80-81 לפרוטוקול מיום 19.5.08).

ב. עדותו של מר שלמה מזרחי בוחן התנועה במשטרה אשר ערך דו"ח (ת/2) בנוגע לתאונה הראשונה: הבוחן ציין כי הגיע למקום התאונה וראה ממצאים המעידים על מגע בין הרכב הפרטי לאופנוע נזק הדדי המעיד על גבהים שווים, הרכבים נמצאו תקינים. לעניין מנגנון הפגיעה: הרכב הפרטי נסע לכיוון אחורנית באלכסון ואז הגיע רוכב הקטנוע ופוגע בו בפינה השמאלית האחורית ברכב הפרטי עם הפינה הקדמית ימנית של האופנוע (עמ' 22 ש' 14-22). העד ציין כי כאשר הגיע למקום התאונה ראה את כלי הרכב שלא הוזזו והבין כי היה מגע וקרבה ביניהם (עמ' 26 ש' 1-6). העד ציין כי בבית החולים התובע מסר לו גרסה מאד מפורטת ולא הייתה לו כל טענה שאינו זוכר משהו (עמ' 29 ש' 8) העד אומר כי הנהגת אמרה שהיא נסעה לאחור והרגישה חבטה (עמ' 34 ש' 19-20) ולדעתו התרחשה תאונה קלה (עמ' 34 ש' 24). עדות זו היא כאמור עדות אובייקטיבית ואין לה כל אינטרס בתוצאות המשפט.

ג. עדותה של גברת להגני, אשר ברכבה פגע אופנועו של התובע. הלה ציינה בחקירתה במשטרה (ת/7) כי בזמן שנסעה לאחור בצאתה מהחניה הרגישה חבטה קלה מאזור חלקו האחורי של רכבה, וכאשר הוציאה את ראשה מהחלון החוצה ראתה את התובע שכוב על צידו השמאלי ואת האופנוע לידו. בעדותה בבית המשפט ציינה הנהגת כי היא לא פגעה בתובע ויכול והחליק על הכביש, מדברים אלו עולה כי הנהגת אינה מכחישה כי התרחשה תאונה אלא רק שתאונה זו אינה בזיקה לרכבה. לפיכך, ככל העולה מעדותה הרי שהאופנוע אכן חבט ברכבה של גברת להגני ובכל מקרה ככל העולה מעדותה הרי שהיא עצמה לא ראתה מה חבט בה ועל כן לא ניתן לשלול את גרסת התובע ומנגד הנסיבות המתוארות על ידי הנהגת מתיישבות עם גרסתו.

ד. עדותו של ד"ר הראל ארזי באשר לטופס חדר מיון (ת/1) לפיה התובע הוא שנתן לרופא בחדר המיון את המידע כי נסע על גבי האופנוע במהירות בינונית (עמ' 7 ש' 10), המומחה ציין כי הוא לא מאמין למטופל כאשר קיימת אי התאמה קיצונית בין ממצאי הבדיקה למנגנון הפגיעה (עמ' 8 ש' 13). מעדות זו עולה כי ממצאי הבדיקות אכן מתיישבות עם גרסת התובע ואין בהם לדעת הרופא כל סתירה.

ה. עדותו של לוינטנס אנטולי רופא בנט"ן אשר הגיע למקום התאונה וטיפל בתובע, ציין בעדותו כי: התובע היה במקום מעורפל (עמ' 12), טופל על ידי צווארון, קיבל עירוי, קיבל טיפול בחמצן (עמ' 23 ש' 23). התובע לא הגיב בכלל לדיבור, כאב בתגובת תנועה. העד ציין כי כאשר הסברו לעניין העובדה כי התובע הגיע לבית החולים בהכרה מלאה בכך שזמן חלף ואולי הטיפול הראשוני שקיבל השפיע (עמ' 16 ש' 18). העד ציין כי הפרמדיקים הם אלו שהיו

אחראים על גביית שמו, גילו, מענו ותעודת הזהות שלו במקום האירוע (עמ' 17 ש' 5). גם עדות זו מוסיפה נדבך אובייקטיבי לגרסת התובע.

1. עדותו של מר ישראל ה. אחיו של התובע לעניין התאונה הראשונה: העד ציין כי הגיע לבית החולים עם מצלמה על מנת לצלם את המכות, העד ציין כי הוא צלם מקצועי הנוהג להסתובב עם מצלמה. העד עומת עם גרסת התובע במל"ל לפיה אחרי התאונה העד ביצע עבור התובע נסיעות שליחות, אולם העד לא ידע להסביר את גרסת התובע לעניין זה (עמ' 67 ש' 8-10). עדותו של אח התובע אינה מעלה ואינה מורידה לעניין קרות התאונה.
2. מכל האמור לעיל אני קובע כי עלה בידי התובע להוכיח כי התרחשה תאונת הדרכים הראשונה.

אירוע התאונה השנייה:

5. התובע טוען כי נפגע בתאונה מיום 23.12.04 עת נהג בקטנועו ולפתע החליק על כתם שמן וכתוצאה מכך נפל ונגרמו לו נזקי גוף. אני מקבל את גרסתו גם לעניין התאונה השנייה הנתמכת בעדויות הבאות בנוסף על התיעוד הרפואי שהוצג בפני:

א. עדוטה של גברת רות מלמד שכנתו של התובע לעניין התאונה הראשונה: העדה ציינה כי חוקר מטעם הנתבעת ניסה להכניס מילים לפיה ואף הפחיד אותה בעניין טיבו של התובע (עמ' 48 ש' 6-1) בנוסף, כי היא לא בטוחה כי מה שהוצג בתמליל השיחה בינה לבין החוקר לעניין העובדה כי התובע היה בדרכו לתיבת הדואר ברח' עוזיאל ושעבד בשליחויות בסלקום- היא אמת או דברים שהוכנסו לפיה על ידי החוקר (עמ' 54 ש' 19). העדה תיארה את קרות התאונה השנייה לשיטתה: לדבריה התאונה קרתה ברח' אהרונסון, כאשר הגיע למקום ראתה את התובע שרוע שם (עמ' 58 ש' 21) הקסדה הייתה על ראשו הרגל שלו הייתה נפוחה לדבריה והיה גם איש מד"א (עמ' 59 ש' 2-1).

ב. עדוטה של מר יוחנן וייס מתנדב במד"א ביום התאונה השנייה, היה חובש באמבולנס. העיד כי טיפל בתובע במקום התאונה.

ג. עדותו של מר אורן מלכה, מנהל פרויקטים בחברת אמגור בה עבד התובע. ציין כי על פי דו"ח נוכחות ביום התאונה השנייה התובע היה ביום חופשה (עמ' 6 ש' 10-11).

ד. מכל האמור לעיל עולה כי התובע אכן נפגע בתאונה השנייה כפי גרסתו ולעניין זה אני קובע כי אין המדובר בתאונת דרכים שהיא תאונת עבודה. טענת ביום, מרמה ותאונה במתכוון צריכה להיות מבוססת על תשתית מהימנה של ראיות אשר לא הוצגו בפניי. משכך יש מקום לבחון הנכויות ואת שיעור הנזק.

הנכות הרפואית כתוצאה מהתאונה הראשונה:

6. התאונה הראשונה הוכרה על ידי המוסד לביטוח לאומי כתאונת עבודה.
7. כתוצאה מהתאונה פונה התובע באמבולנס לבית החולים "שיבא" בתל השומר שם אובחנה רגישות דיפוזית בעמוד שדרה גבי ומותני וכן כאבי ראש. התובע נחבל במרפק שמאל ואובחנו סימני המטומות ורגישות בכף יד שמאל. אושפז במשך שבוע. המשיך טיפול במסגרת קופת חולים כללית והופנה לבידיקת פסיכיאטר לאור תלונות של חרדות ופחדים.

8. התובע נבדק על ידי ועדה רפואית מטעם המוסד לביטוח לאומי שקבעה כי שיעור הנכויות הצמיתות: 10% בגין הפרעה פוסט טראומטית, 10% בגין החבלה במרפק שמאל וכן 5% בגין פגיעה בעצב האולנרי. סך הנכות הרפואית בגין תאונה זו הנה בשיעור 24%. בנוסף קבעו הועדות הרפואיות נכות זמנית בשיעור של 25% מיום התאונה ועד ליום 31.3.06.

הנכות הרפואית כתוצאה מהתאונה השנייה:

9. ממקום התאונה השנייה הובהל התובע באמבולנס לבית החולים שיבא שם אובחנו לו חבלה בכתף, ברגל שמאל ובעמוד השדרה הגבי עם שבר בקרסול שמאל, פתיחה של המפרק בקרסול וקרע של רצועה בקרסול. התובע אושפז ונותח בהרדמה כללית לקיבוע השבר עם בורג וגבס. ביום 27.12.04 שוחרר והומלץ לאי כושר, שימוש בקביים.

10. בית המשפט מינה את ד"ר אילן כהן, מומחה בתחום האורתופדיה אשר בדק את התובע וקבע כי לתובע נותרה נכות בשיעור 5% בגין מגבלה קלה של תנועות הקרסול וכן 5% נוספים בגין ממצאי ה-MRI אשר מחצית מהן ייחס למצבו הקודם. לפיכך קבע המומחה את נכותו הצמיתה של התובע בשיעור של 7.5% בגין התאונה השנייה.

11. **סיכום הנכויות הרפואיות הזמניות** על פי קביעת הועדות הרפואיות מטעם המוסד לביטוח לאומי בעקבות התאונה הראשונה:

א. 1.4.03 - 30.6.04 - 28% נכות.

ב. 1.7.04 - 30.6.05 - 24% נכות.

ג. 1.7.05 - 31.3.06 - 25% נכות.

12. **סיכום הנכויות הרפואיות הצמיתות:**

א. בעקבות התאונה הראשונה: 23%.

ב. בעקבות התאונה השנייה: 7.375%.

ג. סך הכול הנכויות הרפואיות: 29%.

הנכות התפקודית:

13. התובע טוען כי הנכויות הן תפקודיות מעצם טיבן וטבעם. הנכויות נובעות מחבלה במרפק שמאל, ברגל שמאל, בברך שמאל והן פוגעות בתפקוד היומיומי ובכושר העבודה. התובע מצוין כי הוא סובל מקושי תפקודי ובין היתר מקושי בהליכה ובישיבה ממושכת, בהרמה ונשיאה של חפצים ובעליה ובירידה במדרגות וסובל מכאבים קשים. התובע מצוין כי סובל גם מכאבים ותחושות נימול במרפק ובקושי בתפקוד עם היד.

14. התובע מוסיף וטוען כי גם לנכות הפסיכיאטרית שנקבעה לו כתוצאה מהתאונה הראשונה ישנה משמעות של ממש והיא מגבילה אותו בכך שהפך לאדם פסימי ודכאוני. התובע מבקש מבית המשפט לבחון את מכלול נכויותיו כתוצאה משתי התאונות ולקבוע כי נכותו התפקודית של התובע הנה בשיעור של 30% כשיעור הנכות הרפואית.

15. מנגד, טוענת הנתבעת כי, אין לנכויות הרפואיות שנקבעו כי משמעות תפקודית. הנתבעת מצביעה על כך כי בדו"ח ועדת העררים מטעם המוסד לביטוח לאומי צוין כי אין מקום

להפעיל את תקנה 15 לאור העובדה כי התובע השביח את שכרו בלמעלה מ- 54%. הנתבעת טוענת כי לאור עברו הרפואי העשיר של התובע ובשל עברו התעסוקתי של התובע (שלמעשה היה מובטל עובר לתאונה השנייה) אין כל משמעות תפקודית לנכויות הרפואיות שנקבעו לו.

16. כבוד השופט א. רובינשטיין ציין בע"א 4716/07 פלוני נגד כלל חברה לביטוח (פורסם בנבו, מיום 13.7.09) את אמות המידה על פיהן בוחנים את הנכות התפקודית של נפגע: "...טענה אחת שהחלטנו להיזרש אליה היא נושא הנכות התפקודית. זו - כנקבע מכבר - עניינה "מידת הפגיעה בכושר התפקוד, אשר לא בהכרח זהה לשיעור הנכות הרפואית. התפתחות זו באה לבטא את תרגום הנכות הרפואית לנכות אשר באה לבטא את מידת הפגיעה בתפקודו של הנפגע" (ע"א 3049/93 גירוגיסיאן נ' רמזי, פ"ד נב(3) 792, 799, השופט - כתארו אז - אור); ע"א 354/79 מעין נ' ממרס פ"ד ל"ה 77(1), 81 (השופט בן-עתו)). כפי שמציין המחבר י' אנגלרד (פיצויים לנפגעי תאונות דרכים מה' 3 (תשס"ה) 485), "הנכות התפקודית נקבעת על פי שיקול הדעת של בית המשפט, לאור כישוריו וסגולותיו האישיים של הנפגע על רקע עיסוקו... עם זאת, דרגת הנכות הרפואית היא יסוד חשוב בהערכת הנכות התפקודית..." , ובהיעדר נתונים אחרים משמשת היא כאמת מידה. עוד משכבר הימים, בע"א 132/65 מיררו נ' לנגברג, פ"ד יט(3) 282, 284 ציין השופט - כתארו אז - ח' כהן, "שבהעדר ראיות אחרות לענין זה להנחת דעתו של בית המשפט משמשים אחוזי הנכות שנקבעו על-ידי הרופאים כאמת מבחן סבירה הצודקת למידת אבדן כושר העבודה"; ובע"א 4946/06 צל דוד נ' אליהו (לא פורסם) [פורסם בנבו], נאמר מפי המשנה לנשיאה ריבלין, כי "בהיעדר ראיות אחרות עשויה הנכות הרפואית ללמד על שיעור הפגיעה התפקודית של הנפגע, אולם יש לבחון תמיד את מידת 'התפקודיות' של הנכויות הרפואיות ואת המאפיינים הספציפיים של המקרה ושל הנפגע"; ראו גם ע"א 5175/06 כלל נ' אסרף (לא פורסם), [פורסם בנבו], פסקה 20, השופט ג'ובראן).... נושא הנכות התפקודית אינו תמיד קל להכרעה, שכן כולל הוא מטבעו גם רכיבים של השערה ואי ודאות. עסקינן במכלול שחלקו לוט בערפילי העתיד, קרי, כיצד יתפקדו התובע או התובעת לאורך שנים יבואו. ברי כי הבסיס לכך הוא מחד גיסא "אלה תולדות" - המצב הרפואי העדכני וכן תפקודו של התובע בעבר, לרבות בתקופה שלאחר התאונה, ומאידך גיסא, על יסודם של אלה, הגריעה מכושר ההשתכרות. אוסיף, כי ככל שהנכות הרפואית גבוהה, גם אם אינה פוגעת באינטלקט וביכולות הקוגניטיבית כהוא זה, אין להתעלם הימנה גם במבט צופה פני עתיד, שכן מעבר לשינויים רפואיים אפשריים, לתנודות כלכליות יודע לא אחת (אם גם לא תמיד) אפקט מעשי רב יותר כשהמדובר בבעל נכות גבוהה".

17. התובע העיד כי עובר לתאונה הראשונה עבד כשבע שנים בתור שליח. בבחינת הנכות התפקודית יש לקחת בחשבון גם את המסגרת התעסוקתית של התובע ממועד קרות התאונה הראשונה ועד ליום זה. שכרו רבע השנתי של התובע על פי נתוני המל"ל היה בסך של 12,417 ₪, שכר חודשי של 4,140 ₪ (נכון לערב התאונה הראשונה, ולצורך תחשיב זה) המשוערך להיום בסך של 6,109 ₪.

18. המסגרת התעסוקתית של התובע לאחר קרות התאונה הראשונה (29.1.03) על פי תצהירו ועל פי עדותו-

א. 4/03-6/03 התובע עבד כשליח באופן עצמאי.

ב. 8/04 - 5/03 על פי תצהירו - עבד כמוכר בחברת "אוטו מודיעין בע"מ". אולם בעדותו ציין כי התפקיד דרש ממנו גם נסיעות קצרות מרחק על האופנוע לשם ביצוע שליחויות כעשר-אחת עשרה פעמים ביום לכל היותר (עמ' 44 ש' 5). שכרו הממוצע

4,327 ₪ נטו ובשערוד ליום זה: 5,972 ₪. התובע צרף מכתב פיטורים לפיו פוטר ביום 15.8.04 עקב אי התאמה לעבודה.

ג. 8/04 - 12/04 התובע היה מובטל. התובע צרף אישור בדבר דמי אבטלה שקיבל בחודשים אוגוסט-אוקטובר לשנת 2004 בסך של 7,719 ₪.

ד. 12/04-17/11/05 תאונה שנייה ושיקום רפואי. על פי תשובה 24 לתצהיר תשובות לשאלון ציין התובע כי בשנת 2005 במהלך תקופה זו הוציא רישיון נהיגה לאופנוע כבד עד 500 סמ"ק. בנוסף לקראת סוף שנת 2005 הוציא התובע רישיון נהיגה לאוטובוס.

ה. 1/06 - ועד היום עובד התובע בחברת, טיולי גילי" כנהג אוטובוס. שכר ממוצע נטו של 5,729 ₪ נכון ליום 30.12.06 ובשערוד להיום - 7,018 ₪.

19. על פי מכלול הנתונים בתיק זה שבאו לידי חשבון סבורני כי יש מקום לקבוע את נכותו התפקודית של התובע בשיעור של 20%. התובע כאמור מחוסר השכלה פורמאלית, אף לא השלים לימודיו ואינו זכאי לתעודת בגרות, עבד במשך שנים ארוכות עובר לתאונה הראשונה בתור שליח הרכב על אופנוע ובמסגרת עבודתו נדרש אף להרים משאות כבדים. עבודה זו עיקרה עבודה פיזית. דרגת הנכות הרפואית שנקבעה לתובע, הן הנכויות הזמניות והן הנכויות הרפואיות אינן נמוכות ובמהותן תפקודיות.

20. אולם, אין להתעלם גם מן העובדה כי שכרו של התובע בזמן שעבד, ממועד התאונה הראשונה ועד ליום זה (וכפי שפורטו בסעיפים הקודמים) לא נפגע ואף השתבח. התובע המשיך לעבוד כשליח על אופנוע. לא זאת אף זאת, במהלך תקופת אי הכושר הוציא התובע רישיון נהיגה על אופנוע כבד וכן על אוטובוס - עובדות המלמדות על תפקוד לכאורה תקין. בסיכומו של דבר, כאשר אני שוקל את מכלול הנסיבות יש להדגיש כי במבט הצופה פני עתיד נכון יהיה לקבוע נכות תפקודית בשיעור זה (20%) ולו מן הטעם של גריעה עתידית ואפשרות להחמרה במצבו של התובע.

אומדן הנזקים:

21. אובדן שכר לעבר:

א. מיום 29.1.03 ועד ל- 5/03 : אובדן שכר מלא: 6,109 ₪ X 3 חודשים = 18,327 ₪.

ב. מ- 5/03-8/04 : איני מוצא לנכון לקבוע כל פיצוי לאור העדר פגיעה בשכר.

ג. מ- 8/04 - 12/04 : לאור עדותו של מר מנשה קזום, שוכנעתי כי פיטורי התובע לא היו מפאת מצבו הרפואי ועל כן איני מוצא מקום לפצות התובע בגין תקופה זו.

ד. 12/04-17/11/05 : פיצוי מלא על פי אישורי אי הכושר והטיפוליים הרפואיים שעבר התובע בגין התאונה השנייה: 6,109 ₪ X 12 חודשים = 73,308 ₪.

ה. 1/06 - ועד היום עובד התובע ושכרו אף השתבח. איני מוצא מקום לפיצוי בגין תקופת זמן זו.

22. סך הכול אובדן הכנסה לעבר בגין שתי התאונות: 91,635 ₪ (לפני ניכויים).

כאב וסבל:

23. כאב וסבל תאונה ראשונה: 51,018 ₪.

24. לכאב וסבל תאונה שנייה: 16,948 ₪.

25. סך הכול בגין פרק זה: 67,966 ₪.

אובדן שכר לעתיד:

26. כאמור חישוב פיצוי בגין פרק זה נעשה אך בשל החשש לפיו התובע עלול להיפלט ממסגרת תעסוקתית לאור נסיבות המקרה (שפורטו ולא אחזור עליהן) ועל אף שכרו המוכח של התובע אשר השביח, למן התאונה הראשונה ועד ליום זה.

27. 6,109 ₪ X 20% נכות תפקודית X 237.1894 (מקדם היוון ל- 30 שנים עד הגיעו לגיל 67 בהיוון של 3%) = 289,798 ₪.

עזרת צד ג':

28. איני סבור כי יש מקום לפיצוי בגין פרק זה, למעט פני עבר בזמן החלמתו של התובע מהניתוחים שעבר וכן בזמן היותו נזקק לקביים. לפיכך אני פוסק פיצוי גלובלי בגין העבר בלבד בסך של 15,000 ₪.

הפסד פנסיה ותנאים סוציאליים:

29. אני סבור כי זכויותיו הסוציאליות של התובע לא ייפגעו כתוצאה מהתאונה, שכן התובע לא הוכיח בפועל כי יכולת ההשתכרות שלו נפגעה כתוצאה מהתאונה ולמעשה שכרו מלמד כאמור על השבחה בפועל.

הוצאות רפואיות:

30. לעבר ולעתיד בעבור שתי התאונות על פי האומדנא סך של 30,000 ₪.

סך הכול לתביעה זו: 494,399 ₪ לפני הניכויים.

31. ניכויים:

א. תגמולי מל"ל בסך של 277,474 ₪.

ב. תשלומים תכופים ששולמו בסך של 52,562 ₪ נכון ליום זה.

ג. סך הכול ניכויים: 330,036 ₪.

34. סך הכול לתביעה זו לאחר הניכויים: 164,363 ₪.

סוף דבר:

35. הנתבעת תשלם לתובעת את סכום התביעה בסך של 164,363 ש"ח בגין שתי התאונות יחד. לסכום זה יש להוסיף שכר טרחת עו"ד בשיעור של 13% + מע"מ. הסכומים ישאו הפרשי ריבית והצמדה מיום מתן פסק הדין ועד ליום התשלום בפועל.

36.

39. הנתבעת תשא בהוצאות המשפט, בשכר העדים על פי המצוין בפרוטוקולים.

40. הנתבעת תשא בעלות הקלטות הישיבות שנשא בפועל התובע וכן בשכר טרחת המומחה הרפואי שמונה בתיק זה. סכומים אלו ישאו הפרשי ריבית והצמדה מיום בו שולמו ועד ליום התשלום על פי פסק דין זה- בפועל.

41. איני מוצא מקום לחייב את הנתבעת בהוצאות לדוגמא כפי המבוקש בסיכומי התובע.

אליהו קידר 54678313-72289/04
ניתן היום, ו' שבט תש"ע, 21 ינואר 2010, בהעדר הצדדים.
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[הודעה למנויים על עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו - הקש כאן](#)